

dog kunde have forelagt Forslag om en Formue- og Indkomstskat. Der kom intet ud deraf i den Samling, og i den næste Samling 1875—76 forelagde saa Ministeriet Forslag om en Bevilling paa 33 Mill. Kr. til Søbefæstningen ved Kjøbenhavn, til et Fort ved Aggersø Sund og til Flaadens Materiel — Landbefæstningen var stadig holdt uden for. Venstre gentog sine Forslag om de 30 Mill. Kr., men det Aar blev Folketinget opløst, og det hed udtrykkelig i Opløsningsbrevet, at man ikke kunde gaa ind paa en Formue- og Indkomstskat. Landstinget afviste den ogsaa rent og skært. For at faa denne Opgave løst kunde man ikke gaa ind paa en Formue- og Indkomstskat. Vælgerne gav Venstre Medhold i meget stærk Grad.

Det er ikke min Mening her at gennemgaa Historien i alle dens Enkeltheder; det vilde blive trættende og tage alt for lang Tid, men jeg skal dog sige, at efter Valgene gentog Venstre sit Tilbud ved en Dagsorden, men Højre vilde ikke have denne Formue- og Indkomstskat, naar den skulde bruges til Gennemførelsen af disse Anlæg. Det mener jeg nu er i høj Grad forkert. Jeg mener, at de, der virkelig kaldte sig Forsvarssagens Venner, burde den Gang have taget Venstres Forslag og sagt: Javel, lad os forhandle. Det gælder for os om at faa det gennemført og navnlig om at faa Sagen gennemført paa en saadan Maade, at Befolkningen er saa nogenlunde enig derom. Men hvad gjorde man? Man lod Sagen rolig ligge i en Aarrække, og saa overfaldt man Venstre paa det voldsomste for dets Stilling: Det var politisk Magthaveri, Venstre vilde i Virkeligheden ingen Ting gøre for Forsvaret. Ja, man gik saa vidt, som jeg skal give et Vidnesbyrd om ved at citere et Vers fra den Tid, at man betegnede Venstre som en „Førræderbande“. Det hedder i et Vers fra den Tid af om Venstre:

I har nægtet Landets ærlige
Stridsmænd Værn og Vaaben,
I har holdt vor rovbegærlige
Dødsfjende Døren aaben.
Han og al Verden skal sande,
jer til Skændsel og Spot,
ingen Førræderbande
kunde tjent ham saa godt.

Saaledes behandlede man den store Del af Befolkningen. Man saa ned paa den store Venstrebefolkning som paa Folk, der i Virkeligheden ikke tilhørte samme Race, man selv tilhørte, som paa en Paria-kaste. Det er ikke den Vej, ad hvilken man skal løse et saa stort Spørgsmaal,

men saaledes er man optraadt over for Venstre. Saa hvilede Sagen nogle Aar, og derpaa fremkom der atter Forslag i 1881—82 om at anvende 66,133,500 Kr. til Forsvarsvæsenet, deraf 34 Millioner til Kjøbenhavns Landbefæstning. Det blev forelagt i Landstinget, og den Gang delte Landstinget sig i ikke mindre end 4 Mindretal i Udvalget. Der var et større Mindretal, som indstillede, at Landstinget skulde ende det hele ved en Dagsorden, hvori det gav Ministeriets Forslag sin Tilslutning. Der var et andet Højre-Mindretal, som hellere vilde behandle Sagen i sin Realitet og skille Kjøbenhavns Landbefæstning ud af Forslaget. I det Mindretal var saaledes afdøde Ploug. Og der var et tredie Højre-Mindretal, som ligeledes holdt paa en Udskilning og navnlig ønskede at anskaffe noget mere Flaademateriel. Det fjerde Mindretal var et Venstre-Mindretal, som modsatte sig denne Dagsorden. Naa, det endte med, at Dagsordenen blev vedtagen, og saaledes løb den Samling ud. I Samlingen 1882—83 kom der saa Forslag om at bevilge 72,283,500 Kr. til Forsvarsvæsenet. Det blev ikke behandlet færdigt oppe i Landstinget. Det samme Forslag blev i Samlingen 1883—84 forelagt Folketinget, men naturligvis heller ikke, naar det gik til Folketinget, førte det til noget. I 1884—85 kom det Forslag om 40 Millioner til Søbefæstningen, Landbefæstningen og til Befæstning paa Helgenæs. Der var altsaa kappet en hel Del af Forslaget. I 1885—86 forelagde Regeringen det Forslag, som paa Grundlag af det foregaaende Aars Forslag var udarbejdet i Landstinget, og som gik ud paa at bevilge til Søbefæstningen 14,102,000 Kr. og 24,950,000 Kr. til Landbefæstningen. Det laa saa i Samlingen 1885—86 i Landstinget, men hen mod Foraaret tog Regeringen Forslaget tilbage uden nogen Begrundelse. Saa i 1886—87, altsaa i Provisorietiden, kom Regeringen med Forslag om et Beløb paa 31,671,600 Kr. til Landbefæstningen alene, alt det andet var faldet bort, nu var det ene og alene Landbefæstningen, det drejede sig om, og i denne Samling udtalte General-løjtnant Bahnson, som da var Krigsminister, om Kjøbenhavns Landbefæstning og Bevillingerne dertil: „Vi ville ikke her hjemme anvende 8—10 Millioner Kroner aarligt til Fæstninger i Menneskealdere. Vi ville bruge 80 Millioner Kroner, saa ere vi færdige.“ I Landstinget talte man da om de 80 Millioner Kroner, der skulde bruges, og saa tog Bahnson atter Ordet og udtalte: „Der er et Par Gange i Dag